

ANUL XL

MAI - IUNIE

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

NR.

5-6

1962

1 COR. 15, 29

Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?“ 1 Cor. 15, 29.

Acesta este unul dintre cele mai dificile pasagi din scrierile apostolului Pavel, pentru care nu s-a dat pînă în prezent o explicație satisfăcătoare. Comentatorii au dat la iveală peste 36 de soluții menite să elucideze problemele ridicate de acest verset. Cele mai multe din ele nu merită să le acordăm atenție; dar asupra citorva merită să ne oprim mai serios.

Două puncte importante trebuie avute în vedere cînd căutăm să înțelegem sau să dăm o explicație acestui pasaj. (1) Pavel vorbește încă despre înviere și orice soluție sugerată trebuie să fie strîns legată cu principala temă a capitolului 15. (2) O interpretare rezonabilă trebuie să se conformeze cu traducerea corectă a expresiei grecești HUPER TON NEKRON („pentru morți“). Se acceptă în general că expresia grecească — HUPER — („pentru“) aici se traduce cu: „în favoarea...; pentru...; în numele...; și chiar — în interesul... Se sugerează trei posibile interpretări:

(I) Pasajul acesta ar trebui tradus: „Ce să facă atunci ei

care sînt botezați? (Sînt ei botezați) pentru cei morți? Dacă cei morți nu vor învia niciodată, de ce sînt ei atunci botezați? Și de asemenea pentru ce sîntem noi în primejdie totdeauna pentru ei?“ Această traducere, deși posibilă, nu explică în mod satisfăcător expresia „în locul — pentru, sau în interesul celor morți“.

(II) Pavel se referă aici la un obicei necreștin sau eretic, cînd creștinii în viață erau botezați în locul celor morți care nu erau botezați — rude sau prieteni — presupunîndu-se că în felul acesta, aceștia puteau fi mîntuiți prin ceilalți. Părinții Bisericii fac diferite referiri cu privire la un astfel de obicei, citind obiceiul marcioniților

(Tertulian — Împotriva lui Marcion v. 10; Cu privire la învierea trupului 48; Homiliile lui Hrisostom cu privire la 1 Cor. 11, 1). Pe lîngă aceasta, Tertulian se referă la sărbătoarea pîgînă — Kalenda: Februariæ, cînd cei ce luau parte la ele îndeplineau o spălare — botez — pentru cei morți (Împotriva lui Marcion v. 10). Marcion și-a expus teoriile sale cam pe la mijlocul secolului II înainte de Domnul Hristos. Această de a doua părere cere admiterea faptului că practica aceasta data dinaintea lui Pavel. Dar s-a ridicat obiec-

(Continuare în pag. 24)

CURIERUL ADVENTIST

VĂ PREZINTĂ

IN ACEST NUMAR

Rînduri la încheierea colectivizării agriculturii . . . . .
Din înțelepciunea popoarelor . . . . .
Păcatul leneviei . . . . .
De ici, de colo . . . . .
De 1 Mai . . . . .
Diverse . . . . .
Păcatul nerespectării cuvîntului dat . . . . .

Ziua copilului . . . . .
O făptură nouă . . . . .
Diverse . . . . .
Valoarea nutritivă a legumelor verzi . . . . .
Să nu furi . . . . .
Vița și mlădițele . . . . .
Vorbirea — versuri
Greierele și furnica — versuri

RÎNDURI LA ÎNCHEIEREA COLECTIVIZĂRII AGRICULTURII

În primăvara acestui an, cu aproape 4 ani înainte de termen, s-a încheiat colectivizarea agriculturii. Pentru a convinge țărănimea muncitoare să-și unească micile gospodării în mari gospodării agricole socialiste, conducerea de Stat a desfășurat o muncă îndelungată și răbdătoare. De fapt, linia privitoare la transformarea socialistă a agriculturii a fost tratată cu 13 ani în urmă, la istorica plenară din martie 1949. La temelia întregii munci desfășurate de atunci și pînă astăzi, a stat această linie. Încă din primii ani, procesul construcției socialiste la sate s-a caracterizat printr-o continuă creștere a producției agricole, vegetale și animale. S-a dezvoltat în mod deosebit cultura grîului și a porumbului, care ocupa aproape 72% din suprafața arabilă. Rezultatele obținute au fost încurajatoare. Multe gospodării colective au realizat încă în 1961 producțiile medii stabilite pentru 1965. Nu este lipsit de interes să arătăm că 738 de gospodării colective au recoltat peste 1800 kg grîu în medie la hectar, iar la porumb 931 gospodării colective

de
I. BĂTRÎNA

au obținut peste 2600 kg la hectar.

Urmînd calea arătată de conducerea statului, și apreciînd la justa lor valoare rezultatele obținute, harnica țărănime a țării noastre a pășit cu încredere pe drumul colectivizării agriculturii, și așa cum s-a arătat mai sus, în primăvara acestui an procesul construcției socialiste la sate s-a încheiat cu succes. Astăzi, sectorul socialist din agricultură deține 96% din suprafața arabilă și 93,4% din suprafața agricolă a țării. Cît despre gospodăriile colective, ele cuprind astăzi 3.201.000 de familii, adică aproape totalitatea familiilor țărănești.

Odată cu terminarea colectivizării agriculturii, se poate spune pe drept cuvînt, că în Republica Populară Romînă socialismul a învins definitiv atît la orașe, cît și la sate.

Istoricul eveniment al încheierii colectivizării agriculturii a fost sărbătorit de întregul popor așa cum se cuvine. În ziua de 27 aprilie 1962 s-a ținut o sesiune extraordinară a Marii

Adunări Naționale care a fost consacrată tocmai acestui istoric eveniment. Sesiunea și-a desfășurat lucrările în Pavilionul Expoziției Economiei Naționale. La lucrările sesiunii au participat nu numai deputații Marii Adunări Naționale, ci și 11.000 de invitați și anume: președinții gospodăriilor agricole colective, specialiștii care lucrează nemijlocit în producția agricolă, lucrătorii din gospodăriile agricole de stat și de la stațiunile de mașini și tractoare, oameni de știință și cultură, ingineri și muncitori fruntași din uzinele constructoare de mașini și din industria chimică, lucrători de partid și de stat.

În cadrul sesiunii extraordinare, d-l Gh. Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Stat, a prezentat un „Raport cu privire la încheierea colectivizării agriculturii, raport care a făcut un bilanț amplu al strălucitelor victorii obținute pe drumul construcției socialiste și a trasat sarcinile ce stau în fața întregului popor pentru continua dezvoltare a agriculturii socialiste. Marea Adunare Națională, considerînd acest raport ca un

bun îndreptar pentru întreaga activitate viitoare a organelor de stat și a tuturor oamenilor muncii din agricultură, a aprobat în unanimitate acest raport. Tot cu această ocazie, Marea Adunare Națională a adoptat „Legea cu privire la înființarea Consiliului Superior al Agriculturii și a consiliilor agricole regionale și raionale”, lege menită să creeze condiții pentru participarea la conducerea agriculturii a cadrelor celor mai pregătite, care lucrează nemijlocit în agricultură.

Prin această lege, în locul Ministerului Agriculturii, s-a înființat Consiliul Superior al Agriculturii, ca organ al Consiliului de Miniștri, cu un Comitet executiv al cărui președinte este membru al guvernului.

lui. De asemenea s-au înființat Consiliile agricole regionale și raionale, ca organe ale sfaturilor populare. Consiliul Superior al Agriculturii este alcătuit din cele mai calificate cadre de ingineri agronomi, zootehnicieni, mecanizatori, medici veterinari, directori ai gospodăriilor agricole de stat, președinți de gospodării colective cu studii superioare agricole, și din oamenii de știință din institutele de cercetări și din învățământ.

Ceea ce se cuvine să mai amintim în încheiere, este faptul că organele superioare ale statului nu s-au mulțumit cu succesul obținut în ceea ce privește înființarea de gospodării agricole colective, ci au luat și măsuri corespunzătoare pentru înzestrarea acestor gospodării

cu cadre de specialitate. În acest scop C.C. al P.M.R. și Consiliul de Miniștri au hotărât redistribuirea cadrelor cu studii superioare agricole, astfel ca majoritatea covârșitoare a inginerilor agronomi, zootehniști și medici veterinari să fie repartizați în unitățile agricole de producție. Aceste măsuri vor asigura încadrarea fiecărei gospodării colective cu un inginer agronom și la 3—4 gospodării colective va servi un medic veterinar. Nu mai rămâne decât ca oamenii muncii de la sate să-și consacre ca și pînă aici, toate forțele lor în vederea obținerii unor recolte cât mai bogate. În ceea ce ne privește, după datina străbună, ținem să le urăm spor la muncă și succes deplin în activitatea lor.

DIN ÎNTELEPCIUNEA

*Dacă te prefaci în vierme,
să nu te mai miri că vei fi
strivit.*

(Proverb rusec)

*Cînd pisica plînge pe șoarece,
nu o lua în seamă.*

(Proverb japonez)

*Cine nu știe să danseze zice
că podeaua este zgrunțuroasă.*

(Proverb indian)

*Cel mai veninos șarpe poate
fi răpus de un mușuroi de
furnici.*

(Proverb din Camerun)

POPOLARELOR

Păcatul

leneviei

de

T. CAZAN

În articol poate fi scris în mai multe feluri, oricare ar fi subiectul tratat. Cine citește titlul acestui articol este îndreptățit să se aștepte la o introducere, un cuprins cu sfaturi, citate, exemple de oameni leneși sau vrednici și în încheiere un îndemn călduros la hărnicie în toate domeniile vieții.

Cei mai mulți oameni și mai ales cei harnici socotesc lenevia ca un defect înjositor și păgubitor. Mai puțini sînt însă cei care știu că lenevia este un păcat.

Ce înțelegem prin păcat? Deși este adevărat că orice păcat este înjositor și păgubitor, totuși el este mai mult decît atît.

Prin păcat înțelegem călcarea Legii lui Dumnezeu, și a-

nume a oricăreia dintre cele zece articole ale sale. Definiția clasică a păcatului ne-a rămas de la evanghelistul-profet Ioan.

În scrierile lui Ioan se găsesc raportate unele scene din viața Domnului și unele adevăruri din învățătura Sa, pe care ceilalți evangheliști nu le-au însemnat. Astfel stau lucrurile cu recomandarea „Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“, discuția cu Nicodem, întâlnirea de la fântîna lui Iacob și altele. Se pare că Ioan a fost mai atras de latura spirituală a lucrării și învățaturii Domnului și a fost un observator atent al ei. O exprimare clară presupune și o înțelegere clară. Iată în ce fel ne explicăm faptul că definiția păcatului în forma cea mai clară și memorabilă cu pu-

tință, ne-a fost lăsată de Ioan. „Și păcatul este călcarea Legii“ (1 Ioan 3, 4).

Ce înțelegem prin lenevie? Ea este „lipsa dorinței (și a voinței) de a munci“. Rog să se observe că în sensul acesta voi folosi termenul în cele ce urmează.

Ceea ce înseamnă că, vorbind despre leneși și condamnîndule cu asprime năravul, voi înțelege pe cei ce nu au plăcere să lucreze nimic, pe cei ce se complac în trîndăvie și inactivitate. Suferinzii, bătrînii, cei ce ar dori să lucreze și n-o pot face, nu sînt vizați și nu vor avea deci motive de mîhnire. Dimpotrivă, aș dori ca rîndurile de față să le transmită un călduros mesaj de simpatie.

Dar, să face loc unor proverbe din multele ce ar putea fi înșirate sub acest titlu :

„Leneșul zice : Afară este un leu, pe ulițe este un leu!“.

„Cum se învârtește ușa pe fișinile ei, așa se învârtește și leneșul în patul lui“.

„Leneșul își viră mâna în blid și-i vine greu s-o ducă iarăși la gură“.

„Leneșul se crede mai înțelept decît șapte oameni care răspund cu judecată“ (Proverbe 26, 13—16).

„Am trecut pe lângă ogorul unui leneș și pe lângă via unui om, fără minte.“

Și era numai spini, acoperit de mărăcini și zidul de piatră era prăbușit“ (Proverbe 24, 30—31“).

Interesant este că în ultimele două texte, lenevia este tratată ca o dovadă de prostie și leneșul ca un om fără minte. Dar, să continuăm lectura din Proverbe :

„Du-te la furnică, leneșule, uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te ! Ea n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpîn ; totuși își pregătește hrana vara, și strînge de ale mîncării în timpul secerișului.“

Pînă cînd vei sta culcat, leneșule ? Cînd te vei scula din somnul tău ? Să mai dormi puțin, să mai ațipești puțin, să mai încrucișezi puțin mîinile ca să dormi !... Și sărăcia vine peste tine ca un hoț, și lipsa ca un om înarmat“. (Proverbe 6, 6—11).

„Toamna, leneșul nu ară ; la secerat ar vrea să strîngă roa-

de, dar nu este nimic. (Proverbe 20, 4).

„Drumul leneșului este ca un hățîș de spini, dar cărarea celor fără prihană este netezită“. (Proverbe 15, 19).

Să ne oprim aici, deși lista ar putea fi continuată. Avem de observat și alte aspecte ale problemei.

MUNCI DIFERITE ȘI LENEȘI DIFERIȚI

După cum există diferite forme de muncă, tot așa există diferite forme de leneși și lenevie. După cum există mîini și picioare leneșe, tot așa există creiere leneșe. Voi încerca să ilustrez aceasta printr-un tablou familiar.

Mama gătea, spăla, călca. Mama muncea, și nu puțin. Niciodată ziua nu era destul de lungă. Aceeași mamă putea fi văzută înconjurată de copii, care o năpădeau cu întrebări. Unul dorea să afle o literă nouă din alfabet, altul trebuia să repete lecțiile pentru mîine. De obicei, avea o Carte în mîină și se străduia să explice tuturor, de ce e mai bine să spui ade-vărul, chiar cînd ești vinovat, de ce nu e voie să-ți însușești ce nu este al tău, și multe altele. Era oare și aceasta tot o muncă ? Fără îndoială că da ; și încă una care cerea timp, nervi, inimă.

Dar dacă o muncă asemănătoare se face cu o clasă întreagă, cu mai mulți, nu apare oare evident că și munca intelectuală își are valoarea ei și trebuie prețuită ? Și că, prin contrast,

lenevia mintală este de asemenea degradantă și păgubitoare ?

În domeniul muncii intelectuale nu totdeauna se poate aprecia pe loc hărnicia sau indolența cuiva. Unii se luptă să facă față, să pară totdeauna ocupați și grăbiți. Timpul însă selecționează cu grijă pe oameni și operele lor. Și într-o zi se va trage perdeaua și lumea va ști totul.

Am admirat sincer munca unui om de știință din țara noastră, decedat cu cîțiva ani în urmă, citind lista lucrărilor lui științifice. A lăsat peste 150 lucrări importante, adică mai mult de trei în fiecare an de activitate, începînd de la o vîrstă cînd alții au mai mult grija plimbărilor.

O linie de hotar categorică între munca fizică și cea intelectuală este din ce în ce mai dificil de tras. Se recunoaște efectul înviorător al mișcării fizice asupra activității creierului, care devine mai echilibrată, mai puternică ; și se vede că înaintarea tehnicii cere muncitori tot mai calificați și citiți.

CARE PORUNCĂ DIN LEGE ?

Intrucît am afirmat încă din titlu că lenevia este un păcat, trebuie neapărat să știm care poruncă din Lege condamnă lenevia și este călcată de leneși ?

Răspunsul este unul singur : Porunca a patra. Redăm din ea următorul pasaj : „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci tot lucrul tău...“.

Așadar: aceeași poruncă și pentru muncă și pentru odihnă! Nu putem discuta despre una, fără cealaltă. Va trebui deci să urmărim cele două idei, ca trenul care înaintează pe ambele șine.

Dacă observăm în felul acestei porunca, vedem că oricât de grijuliu s-ar arăta cineva cu privire la începutul și sfârșitul zilei de Sabat, dacă la lucrul lui zilnic este un leneș și un trândav, el este un călcător al poruncii. Acest lucru nu-l înțelegea Faraon pe vremuri. „Faraon a răspuns: Sinteți niște leneși și trântori! De aceea ziceți: Haidem să aducem jertfe Domnului!“ Desigur, Moise și Aaron au explicat cu privire la cele de mai sus lui Faraon, și anume că munca era cerută de aceeași poruncă a lui Dumnezeu ca și odihna, și că sfetnicii lui Faraon interpretaseră greșit dorința celor ce trudeau la construirea piramidelor.

Ideea se completează mai bine dacă precizăm că ziua de odihnă nu are în vedere numai și în primul rând odihna trupească. Aceasta se obține în cea mai mare parte prin somnul de fiecare noapte. Odihna spirituală, liberarea de povara grijilor, atât de necesară nervilor, mulțumirea datoriei împlinite, acumularea de forțe noi — iată câștigul pe care-l au cei harnici în ziua de odihnă.

Leneșul calcă și alte porunci, nu numai porunca a patra. Avertismentul din Iacob 2, 10, că acela care calcă o poruncă se face vinovat de toate, este valabil și pentru leneș.

Leneșul are și el dorințe, poate chiar mai multe ca ceilalți oameni. „Leneșul dorește mult“ (Proverbe 13, 4). Cum să-și procure el cele dorite? Prin muncă? Aceasta i se pare greu și neplăcut. Și totuși nu renunță la dorințele lui. Oare mai sînt mulți pași de făcut pînă la furt? Nu se întîmplă de multe ori că hoții sînt niște leneși nevindecabili? Și nu caută ei să acopere cu minciuni fața cea neonorabilă a vieții lor?

Uneori direct și aproape totdeauna indirect, leneșul calcă și celelalte porunci ale lui Dumnezeu.

În Matei 6, 26 stă scris: „Uitați-vă la păsările cerului: Ele nici nu seamănă și nici nu secără, și nici nu strîng nimic în grînare; și totuși, Tatăl nostru cel ceresc, le hrănește. Oare nu sinteți voi cu mult mai de preț decît ele?“

Citind aceste cunoscute cuvinte ale Domnului Hristos, este oare cazul să credem că ele încurajează lenevia și nepăsarea? Oare încrederea în Cel ce hrănește păsările cerului înseamnă dezinteres față de munca zilnică? În nici un caz!

În primul rînd, la concluzii greșite se poate ajunge atunci cînd se neglijează restul pasajului biblic. Citind și contextul, vom înțelege ce a vrut să spună autorul, spre a nu-i denatura intențiile.

Și apoi, dacă ne gîndim la ilustrația însăși folosită în cazul de față, ușor înțelegem: Dumnezeu se îngrijește de hrana păsărilor cerului, dar ele

aleargă și și-o adună. Este uimitor de aflat cîte mii de drumuri are de făcut o pereche de rîndunele pînă să-și clădească un cuib; cîți kilometri de zbor parcurge o pasăre a cerului în fiecare zi ca să-și umple gușa ei și pe cea a puilor; cîte mii de drumuri fac zeci de mii de albine, împărțindu-și exact răspunderile și munca pentru a umple căsuțele din faguri cu mierea pe care noi o scoatem apoi într-un borcan.

Această ilustrație a Domnului nu a avut de scop să ne învețe să nu mai semănăm și să nu mai secerăm, pentru că Domnul S-ar îngriji de hrana noastră pe căi miraculoase și surprinzătoare, ci să nu ne îngrijorăm de viitorul nostru și să lucrăm cu încredere. Semănatul și seceratul, adică muncile agricole nu vor înceta cît va fi cerul și pămîntul, numai că oamenii vor găsi posibilități de a le mai ușura (Gen. 8, 22). A purta de grijă de cele ale vieții este altceva decît a ne îngriji. În timp ce ultima, (adică îngrijorarea) poate fi păcătoasă și chiar inutilă, prima (adică purtarea de grijă, demonstrează înțelepciune.

De altfel, Domnul Isus a lucrat în tinerețe. Era cunoscut ca „timplarul, feciorul Mariei“ (Marcu 6, 3). El a ales pe ucenicii Săi dintre cei ce lucrau din greu și i-a învățat: „Cît este ziua, trebuie să lucrez... Vine noaptea, cînd nimeni nu mai poate lucra“ (Ioan 9, 4). „Tatăl Meu lucrează, și Eu de asemenea lucrez“ (Ioan 5, 17). Cineva, ar putea eventual o-

biecta că la data cînd Domnul a rostit aceste cuvinte nu mai practica efectiv ocupația manuală. Dar n-avem nici un motiv serios să luăm în considerație o astfel de obiecțiune din moment ce știm că exemplul cuiva, și al Domnului cu atît mai mult, valorează mai mult decît teoria.

Generalizînd, principiul de mai sus poate fi expus în felul următor: Dumnezeu intervine pentru copiii Săi, însă numai acolo unde puterile lor nu-i mai ajută. Ce pot face ei, sînt datorî să nu lase nefăcut. „Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta. Căci în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune“ (Ecl. 9, 10).

Scriptura vorbește de asemenea despre a doua venire a

Domnului Hristos. Dar, înseamnă toate acestea să nu mai muncim? Sau dacă muncim, să o facem fără nici o pasiune, fără nici un interes? Absolut deloc. Textul mai sus citat ne cere să activăm cu toată puterea noastră. Sînt decenii de cînd am fost învățați să ne rugăm ca și cum am mai trăi numai pînă mîine, dar să lucrăm, ca și cum am trăi o mie de ani. Noi sîntem trecători, obosim. Dumnezeu este veșnic. Trecerea timpului nu-l îmbătrînește ca pe fiii oamenilor. „Și, ca și stelele în vastul lor circuit, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întîrziere“. Ideea că acei care cred în a doua venire a Domnului nu mai trebuie să muncească, ar constitui pentru orice cititor atent al Cuvîntului lui Dumnezeu o deplasare destul de gravă a înțeleșului

învățăturii sfinte. De altfel, experiența a arătat că nimeni n-a ajuns la asemenea concluzii în generația noastră. Dimpotrivă, primejdia era ca oamenii să-și lege inima de averi și pămînturi și să le considere ca pe un bun numai al lor, nu și al celorlalți.

Porunca a pătra cere oamenilor nu numai să se odihnească în ziua a șaptea a săptămîinii, dar și să lucreze șase zile și să-și facă tot lucrul lor. Leneșii sînt călcători ai Legii lui Dumnezeu. Prin cuvînt și faptă, Domnul Hristos a susținut această învățătură. Nici credința în purtarea de grijă a lui Dumnezeu și nici în revenirea Domnului Hristos nu îndreptățește pe cineva să fie leneș. Lucrătorul harnic găsește adevărata glorie și fericire a vieții.

De ici, de colo!

— Cele mai grozave calamități naturale din ultimii doi ani au fost următoarele: cutremurele din Chile, cutremurul de la Agadir și alunecarea de teren din Peru. În mai 1960, statul Chile a fost bîntuit de o serie de cutremure care au produs pagube enorme în oameni și bunuri. Potrivit datelor oficiale numărul victimelor este de peste 5000 de persoane, morți și dispăruți.

Cît despre pagubele materiale, acestea se urcă la sute de milioane de dolari, lucru care este foarte explicabil avînd în vedere faptul că numeroase orașe sînt distruse în întregime și că două insule au dispărut în apele oceanului. Din cauza îngrozitoarelor cutremure 2 milioane de oameni, adică 1/3 din populația Republicii Chile a rămas fără adăpost.

Tot în anul 1960 a avut loc un puternic cutremur de pămînt

la Agadir, o localitate balneară din Maroc, situată pe țărmul oceanului Atlantic. Cutremurul de la Agadir a avut loc noaptea la orele 23 și 41 de minute, și a durat numai 15 secunde. Însă urmările lui au fost dezastruoase. 90 la sută din casele cartierelor arabe s-au transformat în ruine. La fel s-a întimplat cu 70 la sută din clădirile părții europene a orașului. Numărul morților se ridică la peste 12.000.

De 1 Mai

de

M. MANEA

Pe meleagurile patriei noastre și-a făcut deja apariția primăvara, cel mai frumos anotimp al anului. Iarna, cu nopțile ei lungi și zilele scurte, a trecut. Natura întreagă se trezește acum din somnul iernii; pare că ceva o cheamă la o viață nouă. Natura întreagă se îmbracă din nou cu o haină plăcută și atrăgătoare.

Bucuriei reînvierii naturii ce pulsează puternic viață în jur, se adaugă frumoasa și tradiționala sărbătoare a zilei de 1 Mai, ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc, ziua înnoirii, ziua când oamenii muncii din toate țările sărbătoresc trezirea lor la o viață nouă, sărbătoresc unirea lor în lupta împotriva asupririi, pentru o viață liberă și îmbelșugată.

Anul acesta ziua de 1 Mai este întâmpinată cu realizarea înainte de termen a planului de colectivizare a agriculturii, care s-a adus la îndeplinire în toate regiunile patriei noastre. Oamenii muncii întâmpină 1 Mai cu întreceri în muncă, cu depășiri de norme, inovații și economii de materiale. Cîteva spicuirii din presă ne vor da o idee clară a avîntului deosebit în muncă și succesele obținute în toate sectoarele de activitate.

„Zilele trecute au plecat de la noi, spre unitățile socialiste, 500 de cultivatoare. Azi sau mâine vom mai livra 1000 de grape cu discuri. Făurim mașini din ce în ce mai bune, ca să le fie de ajutor fraților noștri de pe ogoare“, așa se exprima unul dintre maeștrii de la Uzinele de mașini agricole din Bocșa Romînă.

„Metalurgiștii de la Uzinele „Independența“ din Sibiu, întâmpină ziua de 1 Mai cu noi succese în muncă... Valoarea produselor realizate peste plan se ridică la peste 1.000.000 lei“.

„La începutul anului, colectivul Combinatului chimic metalurgic din Baia Mare s-a angajat să realizeze anul acesta, peste plan, economii la prețul de cost, în sumă de 1.200.000 lei“.

„În acest an, constructorii de mașini de la uzinele „Unirea“ din Cluj urmează să execute un număr sporit de războaie de țesut. O parte din acestea au și fost expediate diferitelor întreprinderi textile din țară“.

„Pînă acum, laminatorii de la Roman au reușit să producă, peste prevederile planului, o cantitate de 2023 tone de țeavă de calitate I. Muncitorii fabricii se mîndresc și cu faptul că,

în primul trimestru al anului, au obținut peste plan beneficii în valoare de 10.152.000 lei“.

„Colectivele exploatărilor carbonifere din regiunea Banat întâmpină ziua de 1 Mai cu succese de seamă în întrecerea socialistă. Au extras în această lună, peste prevederile planului mai mult de 680 tone cărbune“.

Orașele țării noastre se înnoiesc mereu cu blocuri noi și în deosebi Bucureștiul a ajuns aproape de nerecunoscut prin mulțimea de blocuri care apar ca din pămînt, cu mii și mii de apartamente, bine amenajate, ce vor servi ca locuințe confortabile pentru oamenii muncii.

Ziua de 1 Mai de anul acesta, este deosebită și prin faptul că ea coincide cu sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale. Bucureștiul, capitala patriei noastre, va îmbrăca haine de sărbătoare, se va pregăti să primească pe oaspeții iubiți, de pe întinsul țării noastre care vor veni să participe la sfatul țării. De pe cîmpiile Olteniei bogate în cereale; din regiunea Ploiești, unde aurul negru curge din belșug, din Transilvania cu munții ei falnici, cu platourile ei frumoase și din al cărei subsol se extrag bogate minereuri; din Moldova, leagănul poezilor noștri de seamă; din Banat și alte regiuni ale țării, oameni ai muncii, de pe ogoare, din fabrici și uzine, fruntași în Gospodăriile Agricole Colective, profesori, ingineri, tehnicieni și inovatori, membri în marele sfat al țării, vor sosi în București.

Tăranii vor sosi în capitala noastră ca oaspeți de onoare și potrivit pregătirilor care se fac, vor fi primiți sărbătorește, ca la ei acasă. „Cuvîntul lor de cetățeni cu înalte răspunderi va fi ascultat în „Sfatul cel Mare“ al țării și vor pune aici la cale treburile necesare dezvoltării agriculturii socialiste“. Cu deosebită bucurie și cu soare cald de primăvară, Bucureștiul va primi și va găzdui pe distinșii oaspeți.

Toți oamenii iubitori de bine din patria noastră și de pretutindeni așteaptă și doresc ca o dată cu venirea primăverii, marii bărbați, conducători de state, să ajungă la gânduri și planuri noi, la concepții și vederi realiste, menite să contribuie la slăbirea încordării internaționale. Norii întunecoși ai unui război termonuclear care plutesc pe orizontul popoarelor, să fie împrăștiati, pentru ca omenirea să se bucure mai departe de pace, progres și bună stare. Război însemnează suferință, moarte, lacrimi, distrugeri incalculabile, urmate de foamete și mizerie, cu un cuvînt, iadul pe pământ. Acest Moloh al vremurilor noi, pretinde pentru sine jertfe, tot ce are țara mai scump și mai drag, floarea națiunii, tineretul viguros și sănătos, nădejdea de mîine a unui popor. El îi sustrage din instituțiile de cultură și din cîmpul muncii pentru a-i îngropa pe cîmpul de luptă sau a-i trimite înapoi ca jumătăți de oameni, surzi, schilodiți, desfigurați sau mutilați. El nu are întrebuintare pentru cei slabi, pentru cei

bolnavi la corp și la minte, ci numai pentru cei sănătoși.

Dorim ca popoarele să găsească calea spre o înțelegere, pentru ca problemele litigioase să fie rezolvate pe cale pașnică fără să se recurgă la război. Ne este dragă pacea căci numai în timp de pace, omenirea poate să progreseze și să-și făurească o viață mai bună.

Ziua de 1 Mai este sărbătorită anul acesta și printr-un avînt fără precedent al creșterii valului luptei de eliberare națională de sub jugul colonial. Pînă acum s-au eliberat mai mult de un miliard de oameni și în ultimii șapte ani și-au cucerit libertatea politică multe state. Asia și Africa, acești doi uriași, se deșteaptă din somnul lor milenar, și popoarele lor își reclamă dreptul la existență, urmînd să-și joace rolul lor în marea familie a popoarelor.

Pentru ei ziua de 1 Mai este sărbătoarea luptei pentru cucerirea libertăților lor. Zi de lup-

tă, zi de nădejde, zi de bucurie. Sintem alături de toate popoarele ce luptă pentru independență națională. Faptul că oamenii globului, sărbătoresc ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc, mîndri de victoriile lor, constituie o garanție a triumfului total al dezideratului unanim al oamenilor muncii de pe întreaga suprafață a pămîntului — Pace, libertate, progres.

Și noi participăm cu drag la bucuria înnoirii ce o aduce cu sine primăvara și la bucuria oamenilor muncii ce va fi exprimată d'n nou cu ocazia zilei de 1 Mai. Ca oameni ai credinței rugăm pe bunul Dumnezeu să intervină El și să înfrîneze forțele ațîțătoare la război și să lase să fie mai departe pace și prosperitate, între popoare, și în patria noastră; iar zilele ce urmează să contribuie la crearea unui climat prielnic de bună înțelegere între popoare.

DIVERSE

...Un grup de turiști vizitau Muzeul Beethoven din Bonn. Unul din turiști, o tînără de douăzeci și ceva de ani, s-a așezat la pianul la care a lucrat și cîntat Beethoven și a interpretat — nu chiar așa de bine — „Sonata Lunii“, lucrarea lui Beethoven, în propria sa cameră și la pianul acestuia.

Cînd tînăra a terminat, s-a ridicat și a spus bătrînului ghid:

„Gîndesc că mulți muzicieni iluștrii au fost aici și au cîntat la acest instrument!“

„Vedeți, domnișoară, răspunse grav bătrînul; anul trecut a fost aici Paderewski — un ilustru muzician — și prietenii lui au insistat să le cînte ceva; el a dat din cap spunînd: „Nu; nu sînt vrednic“.

Păcatul nerespectării cuvîntului dat

În predica de pe munte Domnul Hristos zise: „Nu oricine-mi zice: „Doamne, Doamne“ va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri“. Dovada sincerității nu stă în cuvinte, ci în fapte. El nu zice oamenilor: Ce ziceți voi mai mult ca alții? Ci El zice: „Ce faceți voi mai mult ca alții?“ De asemenea, El zice: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți“. Cuvintele n-au nici o valoare, dacă nu sînt însoțite de fapte corespunzătoare.

Pentru a ilustra mai bine lucrul acesta, Domnul Hristos a dat o pildă contemporanilor Săi, pildă care e tot atît de valabilă și pentru noi credincioșii de astăzi.

„Un om avea doi feciori; și s-a dus la cel dintîi, și i-a zis: „Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea“. „Nu vreau“, i-a răspuns el. În urmă i-a părut rău, și s-a dus. S-a dus și la celălalt, și i-a spus tot așa. Și fiul acesta a răspuns: „Mă duc, doamne! Și nu s-a dus“.

Prin cei doi fii sînt reprezentate două grupuri de oameni. Fiul care n-a vrut să asculte și a zis: „Nu vreau“, reprezintă pe aceia, care trăiau în neorînduală, n-aveau nici o pretenție de evlavie, și care în mod fățiș refuzau de a veni

PASTOR

A. BĂLAN

sub jugul restricțiilor și al ascultării cerute de legea lui Dumnezeu. Mai tîrziu, mulți din ei s-au pocăit și au ascultat de chemarea lui Dumnezeu. Cînd a ajuns la ei Evanghelia prin solia lui Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape“, ei s-au pocăit și au mărturisit păcatele lor.

În fiul care a zis: „Mă duc, doamne“, și nu s-a dus, era descoperit caracterul fariseilor. Asemenea acestui fiu, nu se pocăiau și erau încrezuți în ei înșiși. Viața religioasă, era doar o pretenție, din cauză că nu aveau spiritul care duce la ascultare.

La început acest fiu, părea a fi credincios și ascultător; dar timpul a dovedit că promisiunea lui nu era sinceră. El n-avea iubire adevărată față de tatăl său. Tot așa și fariseii se lăudau cu sfințenia lor; dar, cînd au fost puși la probă, s-a văzut că erau lipsiți de ea. Cînd era în interesul lor, mergeau cu pretențiile pînă la absurd, pînă în cele mai mici amănunte, dar cînd li se cerea și lor, să fie ascultători, știau prin iscusitele lor sofistării, să se susțină de la respectarea cuvîntu-

lui, punîndu-L pe Domnul Hristos în situația de a le spune: „După faptele lor, să nu faceți. Căci ei zic, și nu fac“. Mat. 23, 3. Ei nu aveau adevărata iubire, nici față de Dumnezeu, nici față de om. Ei trebuia să fie o binecuvîntare pentru lume, dar, în timp ce prin cuvinte mărturiseau că sînt ceea ce în realitate nu erau, prin fapte respingeau acest lucru.

Mulți credincioși pretind că țin poruncile lui Dumnezeu; dar ei nu posedă în inimile lor iubirea care să se reverse și pentru alții. Despre ei se poate spune, că trăiesc în minciună. Pe de o parte se pare că împlinesc făgăduința ascultării, atunci cînd la aceasta nu se cere nici un sacrificiu; dar cînd se cere sacrificiu, și lepădare de sine, cînd li se pune în față respectarea obligațiilor luate, atunci dau înapoi.

Apostolul Iacob în cap. 1, 22 spune: „Fiți împlinitori ai Cuvîntului“. ...O vorbă din popor spune: „Pe unde iese cuvîntul, iese și sufletul“, dînd a înțelege obligativitatea respectării cuvîntului dat, cu orice risc sau urmări care ar decurge prin aceasta.

Un cuvînt dat, o promisiune făcută, un angajament, poate fi asemuit cu un jurămint. Ce s-ar întimpla dacă toți care și-ar lua

anumite angajamente nu și le-ar respecta? Aceasta ar duce la o astfel de stare de lucruri, care ar produce perturbări nebaneuite în relațiile dintre oameni.

„Strîngeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legămînt cu Mine prin jertfă!” Ps. 50, 5. Coste jertfa oricît ar costa, dar un cuvînt dat, un angajament luat, trebuie adus la îndeplinire. Cine va lucra așa, acela va simți toată greutatea unei atari poziții și va observa totodată, cît este de înălțătoare situația sa. În acelaș timp va simți însemnătatea ideală a lucrurilor mici, va băga de seamă, că atare poziție, este simbolul pipăit și rodnic pentru îndrumarea vieții unui om de caracter, a omului care nu se lasă oprit, ori abătut nici la dreapta, nici la stînga, ci lucrează după un plan hotărît și o convingere matură, și își vede de drum netulburat, ascultînd de cuvintele rostite pentru cei credincioși: „Cine stăruie neclintit într-un gînd, făurește lumea după dînsul”.

Dezvoltarea cea mai înaltă a simțămîntului de onoare într-un om se arată, nu într-o purtare nerespectuoasă față de semenii săi, ci în respingerea oricărei scuze pentru greșelile făcute. De bună seamă, sînt și scuze. Caracterul tare însă știe un lucru: poți să fii liniștit cu toată firea ta nestatornică; poți să fii cinstit respectîndu-ți obligațiile, cu toată sărăcia; poți să rămii curat, cu toate imboldurile și ispitele, oricît de puternice.

David, profetul-poet, spune în Ps. 116, 18: „Îmi voi împlini juruințele făcute Domnului în fața întregului Său popor”. Cine privește mai de aproape această problemă, va descoperi apoi, că ea n-are a face numai cu simțirea personală a vieții, nu este numai o oglindă a caracterului, ci este și o chestiune de educație socială. Este oare indiferent pentru credința noastră, pentru educația lăuntrică, dacă rămînem surzi în această privință, și ne lăsăm în voie, conduși de îndoială, de neîncredere și călcăm în picioare cele mai sfinte angajamente?

Răspunsul la această întrebare îl dă tot el în Ps. 66, 13, 14: „De aceea, voi merge în Casa Ta... îmi voi împlini juruințele făcute Ție, juruințe care mi-au ieșit de pe buze, pe care mi le-a rostit gura pe cînd eram la strîmtorare”.

Ce om minunat acest bărbat! Nobleța de caracter este cununa și gloria vieții. Este cel mai prețios lucru, singurul, care, în obștească cinstire, ține loc de rang și de avere, singurul care înalță orice îndeletnicire în ochii mulțimii. Ea este firea însăși a omului în ceea ce are ea mai bun. Forță, hărnicie, cultură, totul pentru popor atîrnă de caracterele individuale, care servesc ca modele de urmat. Bunele principii, pot avea o mare înrîurire, dar bunele pilde au una și mai mare. Bunele sfaturi și relele pilde, nu fac decît să zidească cu o mîină și să dărîme cu cealaltă. Pilda, oricît e ea de mută, este unul

din cei mai puternici dascăli din lume, și fiecare din noi, prin faptele lui, crește sau micșorează, pentru o clipă sau pentru todeauna, cîtîmea binelui sau a răului în omenire.

Un cuvînt dat și nerespectat, poate fi asemănat și chiar numit... minciună. Promiți, făgăduiești într-un moment critic sau de strîmtorare, și apoi cînd îți se pare că pericolul s-a îndepărtat, îți retragi cuvîntul, sau încerci să scuzi nerespectarea lui. Aceasta este o mare greșală. Călcarea cuvîntului dat este un păcat foarte grav. Pavel pune călcarea cuvîntului în rîndul celor mai mari păcate. Vorbind despre păgînii din vremea lui, el zice: „Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de lăcomie... de răutate... deucidere... de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sînt șoptitori... trufași născocitori de rele, neascultători de părinți... călcători de cuvînt... neînduplecați, fără milă” (Rom. 1, 29—31). În continuare, apostolul neamurilor spune că cei ce fac asemenea lucruri sînt vrednici de osîndă.

Domnul Hristos a arătat cum să fie felul nostru de vorbire: „Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu”, ce trece peste aceste cuvînte, vine de la cel rău”. Mat. 5, 37.

Trebuie să avem deci în mod statornic prezentă în spiritul nostru viziunea omului ideal care nu știe să mintă, pentru că el nu poate să mintă. Pentru el, mai bine s-ar nărui tot ce a clădit pînă acum, decît să-și schimbe cuvîntul din „da” în

„nu“. Când spiritul lui a căpătat deprinderea de a se hrăni statornic cu gânduri sănătoase, inviorătoare și încurajatoare, el nu mai face altfel.

Ținta urmărită de Dumnezeu în toate bunele Sale rânduiri, este de a încerca pe oameni și de a le da ocazie să-și dezvolte

caracterul. Să ne uităm la viața lui Hristos care stă în fruntea noastră ca exemplu grăitor în toate lucrurile; și să nu uităm că El pretinde de la noi un serviciu credincios.

Spre a atinge acest ideal, spre a fi o pildă pentru credincioșii noștri, Apostolul Pe-

tru spune: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea, cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați, cu dragostea de frați, iubirea de oameni“, 2 Petru 1, 5—7.

Z I U A C O P I L U L U I

În aceste zile calde, însoțite și pline de prospețime, gândul nostru se îndreaptă către copiii noștri dragi. Ei sînt bucuria căminului, deoarece o familie fără copii este ca o locuință lipsită de soare. Psalmistul zicea: „Așa este binecuvîntat omul care se teme de Domnul: nevasta sa este ca o viță roditoare înlăuntrul casei tale, iar

de N. GHITESCU

copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale“. Ps. 128, 3—4.

Acei ochișori primitivi și luminoși, în a căror scipiri poți citi numai sinceritate și nevinovăție; acea frunte senină și candidă care nu știe să se frămînte sub vârtejul gândurilor de ură și interes egoist; acel căpșor care se înclină cu atîta grație și încredere pe pieptul mamei; acele minuțe mici și cati-

felate care n-au servit nici o intenție rea, ne fac să ne apropiem cu toată puterea sufletului nostru de această minune a tuturor timpurilor: „copilul“.

Dacă apariția unui copil în viața unei familii constituie o taină și o bucurie, totodată el aduce cu sine nenumărate probleme și răspunderi foarte grele și foarte serioase. Dar, putem spune, că viața nu poate oferi ceva mai prețios ca grija și fericirea de a crește și educa un copil. Această operă sublimă, trebuie să constituie sensul, preocuparea și fericirea vieții oricărui părinte.

De aceea, prima preocupare și grijă a părinților trebuie să fie o cit mai bună creștere și dezvoltare a copilului.

În Sf. Scriptură, lipsa de grijă față de copii este considerată ca o cădere de la credință, așa de mare importanță i se acordă. În 1 Timotei 5, 8 citim:

(Continuare în pag. 15-a)

O FĂPTURĂ NOUĂ

de
D. POPA

Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sînt nimic, ci a fi o făptură nouă. (Gal, 6, 15).

În această declarație apostolul Pavel concretizează mesajul creștinismului în două cuvinte — FĂPTURA NOUĂ —.

Această învățătură este un lucru de bază în teologia sfîntului apostol Pavel. Pentru a avea o idee completă despre învățăturile doctrinale ale apostolului Pavel, atunci problema nașterii din nou și a urmărilor ei trebuie să fie bine înțeleasă.

Această problemă se poate urmări în toate scrierile apostolului, dar în mod deosebit în cea de a doua sa epistolă către Corinteni unde scrie: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este

o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi“. 2 Cor. 5, 17.

Astfel creștinismul este solia nașterii din nou, a unei făpturi noi. Această realitate nouă apare cu Isus, Mesia. Pentru acest motiv, și numai pentru aceasta, Isus este numit Hristosul — Cel Ales, Cel Uns — care a adus această nouă înfățișare a lucrurilor.

Problema ridicată de solia creștinismului este: Putem noi participa la noua stare a lucrurilor făcute reale în Hristos? Și cum?

Dar, ce este o făptură nouă?

Apostolul Pavel începe a da răspuns acestei probleme arătînd ceea ce nu este o făptură nouă. Ea nu este nici tăierea împrejur, nici netăierea împre-

jur. În situația aceasta, pentru Pavel și cititorii epistolei sale, termenii aceștia însemnau ceva foarte precis, și anume: Faptul că erai Iudeu sau păgîn, nu era hotărîtor în problema aceasta. Numai un singur lucru conta în mod real, și anume, identitatea cu El — Isus Hristos — în care este prezentă o nouă înfățișare a lucrurilor.

Tăierea sau netăierea împrejur, ce poate ea să însemne pentru noi? Căci nici o religie ca aceasta nu poate produce, nu poate conduce la nașterea din nou. Circumziunea este un rit observat (îndeplinit) de Iudei. Sacrificiile sînt ritualuri religioase observate de păgîni. Creștinismul are și el ritualurile lui; și ele, așa cum vom vedea, își au locul lor în programul bise-

ricii. Totuși, aceste ritualuri nu sînt de o importanță primordială. Dumnezeu pretinde o naștere din nou. Acesta este singurul lucru în mod irevocabil cerut și necesar. Iar centrul soliei creștinismului este astfel — Hristos, prin care Dumnezeu a făcut reală și posibilă această naștere din nou.

Ce urmează de aici este o subtilă distincție în domeniul păcatului și neprihănirii. Ce este păcatul? Noi spunem adesea că păcatul este călcarea legii. Sfînta Scriptură subliniază acest gînd. Dar oare înțelegerea noastră n-ar fi mai puțin parțială și mult mai profundă dacă am spune că lepădarea, călcarea legii este rezultatul păcatului? Cînd noi am călcat legea lui Dumnezeu, păcatul deja exista, era în ființă. În călcarea legii, păcatul nu face decît să aducă roade. Păcatul este separarea de Dumnezeu, rezultatul căruia este călcarea legii.

Și neprihănirea se cere de asemenea clarificată. Neprihănirea nu este numai lipsa din viața cuiva a călcării legii și a păzirii legilor, ritualurilor și punctelor de doctrină, a principiilor. Neprihănirea este unirea cu Dumnezeu, rezultînd în ascultare. O astfel de neprihănire precede orice altă îndeplinire a diferitelor lucruri.

Deci, linia de demarcație între păcat și neprihănire, nu constă în atitudinea exterioară de a păzi sau nu ceva, în simplitatea prezentării sau nu, oricît de importante ar fi ele pentru viața unui adevărat creștin.

Ci, ea constă în acea legătură vitală cu Dumnezeu sau în separarea de El. Celelalte sînt numai rezultatele acestei legături sau separări de Dumnezeu.

O înțelegere corectă a acestui adevăr vital va condiționa viața și slujirea noastră. Ea va face lumină în gîndirea creștină, în lucrarea de pregătire a bisericii pentru ziua cea mare a împlinirii făgăduințelor cerești.

În primul rînd o înțelegere clară a problemei ne va ajuta a ști că Dumnezeu, trebuie să fie Dumnezeu; a recunoaște că mîntuirea este lucrarea Lui, și că ceea ce am putea face noi prin împodobirea căii creștinului nu are nici o valoare — nu contează — și că nici chiar o revărsare a iubirii noastre nu poate adăuga nimic mîntuirii noastre. Cînd noi am ascultat și am păzit toate lucrurile, noi încă nu am adăugat nimic mîntuirii noastre. Numai am creat condițiile prin care această mîntuire se poate manifesta în noi. Desigur, vom păzi poruncile, ritualurile și principiile doctri-

nei, dar toate acestea sînt o urmare — o consecință — posteroare mîntuirii noastre.

Mergînd mai departe în cugetarea noastră, să amintim ceva în legătură cu lucrarea de pregătire a bisericii pentru ziua triumfului așteptării și încrederii sale. Cînd este credinciosul gata? Trebuie oare să facă el un lucru oarecare, și să dea urmare celuiilalt; să elimine pe acesta și să practice pe celălalt? El va elimina și va practica; și totuși situația aceasta nu este — fixată în timp — înainte, ci după ce este gata pentru întîlnirea cu Isus. Cînd are loc unirea cu Dumnezeu în Isus Hristos, cel răscumpărat este gata pentru acest eveniment, căci atunci Dumnezeu, privind din ceruri, nu ne vede pe noi, ci pe Isus Hristos stînd în locul nostru. Și El este desăvîrșit.

Nu mai este cazul să amintim că, pe măsură ce timpul se scurge și lucrarea bisericii merge spre terminarea ei, unirea — unitatea — cu Dumnezeu se

va manifesta în viață printr-o gândire dreaptă, acțiuni drepte și o viață dreaptă. Dar acestea nu vor fi decât roadele stării de a fi gata și nu starea în sine.

Mai există încă o problemă legată de lucrarea slujirii noastre. Există multă circumciziune și necircumciziune în lumea noastră. Există multe concepții religioase în lumea de azi — Hinduism, Budism, Islamism, și rămășițe ale Iudaismului clasic. Toate au miturile și ritualurile lor — „circumciziunile“ lor, care le dau caracteristicile specifice fiecăruia. Există așa numitele mișcări seculare sau laice — care și-au propus să înlăture miturile și ritualurile — și ele reprezintă ca să spunem așa, necircumciziunea.

Cum vor face față cei credincioși acestor situațiuni?

Vom spune oare noi — „Veniți la noi căci noi avem o religie mai bună. Felul nostru de circumciziune sau necircumciziune este mai înalt, mai bun decât al vostru?“ Vom face noi din solia creștină o problemă de succes și vom spune asemenea reclamelor: „Încercați împreună cu noi și veți vedea cât de important este creștinismul pentru oricine?“

Unii au făcut astfel, și poate că unii încă mai fac. Dar făcând astfel, dăm pe față o înțelegere greșită a creștinismului și a felului în care înțelege Dumnezeu să mântuiască pe cei credincioși. Vestea cea bună a lui Dumnezeu are ca centru unirea cu Dumnezeu în Isus Hristos. Aceasta este nașterea din nou. Toți sintem chemați a lua parte la această experiență. Apoi tre-

buie să trăim și să împodobim, să înfrumusețăm această făptură nouă cu doctrina necesară, rituri, sisteme și principii de viață.

Cu o asemenea solie, noi nu avem a ne ocupa de ritualuri, sau să aducem reproșuri cu privire la alte caracteristici ale vreunui anume curent religios. Scopul nostru nu va fi acela a converti pe cineva de la un curent religios secular — laic — la o religie oficială, sau de la netăierea împrejur la tăierea împrejur, sau invers. Aceasta se va dovedi fără de valoare. Noi trebuie să experimentăm și să comunicăm o nouă creere — o făptură nouă — ce se manifestă în Isus care este numit Hristosul.

...Unui turist ce călătorea în sudul Franței i s-a spus să se suie pe un anumit deal că de acolo va putea vedea Alpii. El se sui, privi atent în toate părțile, dar nu văzu nimic altceva decât o ceață ridicându-se de pe cîmpurile de la poalele dealului. Fu sfătuit să „privească mai sus, mai sus“, și în adevăr, uitîndu-se mai sus în fața privirii lui se înălțau vîrfurile Alpilor asemenea unor turnuri acoperite cu zăpadă.

...Istoria ne vorbește despre un incident petrecut în timpul

asediului Romei de către Hanibal. Un om din cetate a dat curaj apărătorilor cumpărînd pentru o mare sumă de bani locul din afara zidurilor pe care era instalat cortul generalului invadator. El a dat dovadă atît de curaj cît și de nădejde.

Diverse

...Se spune despre marele reformator Wesley că într-o zi mergea alături de cineva care era împovărat de probleme și

care în discuția avută și-a exprimat îndoiala cu privire la bunătatea lui Dumnezeu. „Nu știu ce să fac cu toate aceste necazuri“, spuse aceasta la un moment dat. În același timp Wesley observă o vacă ce privea peste un zid de piatră. „Știi oare — întrebă Wesley — de ce se uită vaca aceea peste zid?“ „Nu“, răspunse tovarășul de drum. „Am să-ți spun“ zise Wesley. „Pentru că nu poate vedea prin el“. Iată ce trebuie să faci cu necazurile de care te viați — privește peste ele, privește mai sus de ele.

Z I U A C O P I L U L U I

(Urmare din pag. 11-a)

„Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios“.

Întreaga educație a copilului trebuie să fie condiționată și fundamentată pe adevăr. Respectarea și manifestarea acestei virtuți de către părinți și educatori, pune baza caracterului și a întregii educații a omului de mîine. Ființa și sufletul copilului, cer numai adevăr și cît va exista copil pe pămînt va exista întrebarea și cerința după adevăr, deoarece copilul

---

de N. GHIȚESCU

știe să privească deschis, direct și sincer, și să exprime în mod natural, numai ceea ce gîndește și simte, fără ascunzișuri și falșuri.

Cine n-a observat cît de amară este decepția unui copil care-și vede înșelată sinceritatea și încrederea, prin neîmplinirea promisiunilor făcute lui, prin răspunsuri neadevărate și prin diferite amăgiri din partea celor mai mari? De aici începe șirul îndoielilor și al prăbușirilor sufletești, care cine știe dacă nu se vor sfîrși prin pierderea lui veșnică.

De aceea, se cere foarte multă atenție cum vorbim și cum ne manifestăm față de copii. Adevărul, purul adevăr, trebuie să

locuiască în noi și să caracterizeze tot comportamentul nostru, deoarece odată pierdută încrederea unui copil, ea nu va mai putea fi ușor restabilită vreodată.

Căminul trebuie să fie pentru copil locul cel mai atrăgător de pe pămînt și prezența mamei ar trebui să fie cea mai mare atracție a lui. Copiii au firea sensibilă și iubitoare. Pe cît de repede se bucură de ceva, pe atît de repede se și întristează. De aceea este absolut necesar ca în familie să cunoască un tratament plin de iubire.

Copiii iubesc tovărășia și rareori își găsesc bucurie singuri. Ei caută cu dor simpatia și dragostea. O privire aprobatoare, un cuvînt de încurajare sau de laudă din partea mamei, va fi asemenea razelor soarelui în inimile lor, făcîndu-i fericiți pentru toată ziua. În loc să-și îndepărteze copiii de lângă ea, spre a nu fi tulburată de gălăgia lor, sau plictisită de micile lor dorinți, ar fi bine ca mama să se gîndească a găsi bucurii sau lucrări ușoare pentru a pune la lucru mînuțele și mințile vioaie ale copilașilor.

Intrînd în simțimintele lor și îndrumîndu-le plăcerile și lucrările, mama va cîștiga încrederea copiilor ei și va putea cu mult mai bine să îndrepte obiceiurile rele sau să frîneze manifestările egoiste și pătimașe. Un cuvînt de aprobare sau de mustrare spus la timpul cuvenit va fi de mare valoare. Prin iubire veghetoare și plină de răbdare, ea poate cultiva în copii, trăsăturile cele mai fru-

moase și atrăgătoare ale caracterului.

De asemenea, trebuie să ferim pe copii de a fi absorbiți numai de persoana lor, făcându-i să creadă că totul trebuie să se miște în jurul lor. Este mult mai folositor pentru dezvoltarea și creșterea puterii minții lor să fie lăsați să se distreze singuri, făcându-și uneori ei singuri chiar jucăriile, ca în felul acesta să pună la lucru propria lor iscusință și pricepere. Ei trebuie să fie învățați să suporte cu bărbăție micile lor dezamăgiri și încercări. În loc să le fie atrasă atenția la orice lovitură sau durere, să fie învățați să treacă nepăsători peste micile dureri și nemulțumiri.

Un lucru de cea mai mare însemnătate este de a deprinde pe copii încă de mici cu munca spre a fi folositori altora. Este necesar ca atât mama cât și tatăl să unească iubirea cu autoritatea, amabilitatea și simpatia, cu restricția hotărâtă. Părinții să se apropie sufletește de copiii lor, făcându-se prieteni cu ei, spre a le câștiga încrederea. Căminul să fie un loc în care buna dispoziție, curtuazia și iubirea să abunde cu prisosință. Dacă părinții sînt mereu tulburați, iritați și totdeauna gata de a găsi greșeli, copiii se vor face părtași de același spirit de nemulțumire și discordie și căminul va deveni cel mai nefericit loc din lume. Copiii își vor căuta bucuria în altă parte sau se vor deda la tot felul de vicii distrugătoare pentru corpul, mintea și sufletul lor.

De aceea, să facem ca copiii noștri să găsească în cămin locul cel mai atractiv de pe pămînt. Ei să vadă și să simtă că îi iubim cu adevărat și că facem totul cu puțință pentru fericirea lor. Răsplata acestor eforturi nu va întârzia să se arate. Ce poate fi mai înduioșător ca afecțiunea și prietenia unui copil față de părintele său? Dar și mai înduioșător este zimbetul printre lacrimi pe fața unei mame îmbătrinite și tremurînd de slăbiciune, dar și de fericirea și mîndria nobilă de a-și vedea copilul, — obiectul iubirii și sacrificiilor ei, — ajuns om de o înaltă valoare morală, cinstindu-i numele și arătîndu-și cu prisosință recunoștința față de ea?

În țara noastră, datorită grijii de fiecare clipă a statului nostru, copiii își trăiesc din plin copilăria. Puterea populară alocă mijloace din ce în ce mai însemnate pentru a asigura copiilor noștri condiții cât mai bune de dezvoltare și instruire.

Astăzi copiii sînt îngrijiți încă înainte de a fi născuți. Concediul și ajutorul material

acordat mamei, maternitățile și casele de naștere care asigură noului născut aplicarea regulilor de igienă și supraveghere medicală.

Cu aceeași grijă nețărmurită sînt vegheați și următorii pași ai copiilor ajunși la vîrsta școlară. În țara noastră și în anii noștri, nici un părinte nu se mai poate teme că fiul sau fiica sa poate fi lăsat departe de lumina cărții. Gratuitatea învățămîntului elementar, numeroase burse acordate elevilor, gratuitatea manualelor școlare pentru învățămîntul elementar, sutele de școli ce se ridică în fiecare an, toate acestea și multe altele asigură elevilor condiții bune de instruire.

Ziua internațională a copilului trebuie să fie și o zi a păcii. Pentru viața și fericirea copiilor lor, sutele de milioane de oameni din toate țările lumii luptă pentru pace, pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale. Într-o lume fără războaie, sub un cer niciodată întunecat de norii amenințători ai exterminării oamenilor, copiii vor crește, se vor instrui, vor învăța să-și pună aptitudinile și talentele în slujba păcii și a fericirii semenilor.

De aceea, azi mai mult ca oricînd altădată să iubim cu adevărat, din toată inima, pe copiii noștri și să iubim pacea, rugîndu-ne pentru ea, căci fericirea lor este legată de pacea și buna înțelegere dintre popoarele lumii.

VALOAREA NUTRITIVĂ A LEGUMELOR VERZI

SPANACUL

Am văzut în articolele din trecut cât de însemnată este prezența legumelor în alimentație.

Vorbind de elementele pe care trebuie să le conțină alimentația am arătat de ce mare valoare sînt proteinele care se găsesc în ciestul de mare cantitate în hrana de origine vegetală, cum și în hrana de alte proveniențe, dar, că pentru ca proteinele să poată fi reținute de organism este de neapărată trebuință ca în alimentație să fie folosite în cât mai mare măsură vegetalele, deoarece acestea conțin anumite vitamine, care lipsesc din alimentația carnată și că organismul are neapărată nevoie de aceste vitamine, atît pentru reținerea și fixarea în organism a proteinelor, cît și pentru lupta pe care organismul o duce încontinuu împotriva diferitelor boli, a putrefacției și a toxinelor ce se îngrămădesc în stomac și intestine în cazul unei alimentații lipsite de vegetale.

Vegetalele pot fi folosite în stare crudă sau conservată pentru iarnă. Cele crude sînt mult superioare cînd pot fi consumate și le putem avea la dispoziție și am dori să subliniem valoarea vegetalelor la care se folo-

de
I. DĂNEȚIU

sesc frunzele, adică părțile de la suprafața pămîntului, pe care razele soarelui au acționat nemijlocit, încărcîndu-le cu vitamine de o deosebită valoare, mai ales primăvara cînd ieșim din iarnă în care alimentația a fost mai mult conservată și lipsită de vegetale.

Între aceste vegetale spanacul excelează în bogăția de clorofilă care în componența ei chimică nu este departe de componența hemoglobinei, ceea ce este de o deosebită importanță pentru organism.

Dintre vegetalele de mai sus amintim salata, spanacul, frunzele de pătrunjel, ceapa verde, usturoiul verde și altele.

De data aceasta am dori să ne ocupăm de vegetala numită spanac, aliment la îndemîna oricui destul de ieftin și care dacă este bine folosit este de o deosebită valoare pentru organism.

Spanacul este cunoscut ca vegetală hrănitoare din cele mai vechi timpuri și diferiți doctori pe parcursul timpului au recunoscut și laudat valoarea nutritivă a spanacului, atît din punct de vedere al bogăției lui în săruri cît și a bogăției lui în

vitamine. Fiind un minunat mijloc de mineralizare a organismului și eliberarea căilor digestive, trebuie însă folosit cu grijă și cu oarecare moderație de către artritici, dat fiind existența oxalaților de calciu în spanac.

Diferiți specialiști doctori în alimentație au analizat cu grijă foloasele acestei vegetale și părțile ei componente fie vitamine sau minerale.

Redăm mai jos în rezumat compoziția alimentară cum și în vitamine a spanacului, după tabelul găsit în cartea profesorului Dr. E. Crăciun și Gh. Epuran „Alimentația sportivului“.

Compoziția la 100 gr. spanac :

Protide	3,49
Lipide	5,8
Glucide	3,50
Glucoză	0,5
Vitamina A	7,2
Vitamina C	8,00 (proaspăt)
Vitamina B ₁	140
„ B ₂	80
„ K	0,774
Săruri : Ca	0,007
„ Mg	0,037
„ P	0,008
„ Fe	3,6
„ Cu	0,18

Valoare energetică în calorii	31,25
Baze	16,37

Datorită bogăției lui în părți nutritive, spanacul pe lângă faptul că este un aliment destul de valoros pentru cei sănătoși, este și un excelent aliment pentru cei ce se găsesc în convalescență sau anemici. Bogăția lui în fier și în alte săruri îl fac să îndeplinească un deosebit rol în mistuire, recomandându-se pentru cei care își petrec convalescența pe pat. Este de asemenea valoros pentru copiii anemici sau al căror organism este demineralizat. Poate fi folosit fie sub formă de salată crudă cu puțin untdelemn, care are menirea să ferească stomacul de aciditatea spanacului, fie sub formă de must de foi de spanac, sau gătit sub diferite forme, ca: supă de spanac, ciorbă de spanac, spanac scăzut, spanac cu ouă, spanac cu miel, spanac cu smântână, spanac cu piure de cartofi. Ceea ce trebuie însă să observăm cu grijă este să evităm folosirea oțetului, a prăjelilor și a folosirii în cantitate prea mare a sării, deoarece spanacul conține deja o cantitate destul de mare de clorat de sodiu.

Este cazul însă să reținem că valoarea spanacului este mult mai mare când este consumat crud. Consumându-l la timpul

potrivit, folosind foi cât mai tinere, spanacul va avea o acțiune deosebit de binefăcătoare pentru organism, fie pentru tineri, adulți sau bătrâni.

Un alt avantaj pe care îl putem avea de pe urma culturii spanacului este și acela că pe bucățile mici de pământ din jurul casei, bine pregătit, putem cultiva cu puțină oboseală atât primăvara, vara, toamna și chiar iarna, această plantă care având valoarea arătată mai sus, va completa în mod minunat meniul alimentației și poate juca în același timp și un rol economic deosebit de important în gospodărie.

Cultura lui nu e pretentioasă, ceea ce dă posibilitatea fiecărui gospodar să aibă la îndemână această atât de binefăcătoare vegetală.

Se seamănă primăvara de timpuriu (luna martie) sau toamna târziu, atunci când dorim să-l avem fie pentru primăvară fie pentru timpul iernii. Semănatul se face în rîn-

duri distanțate de la 20—30 cm.

Spanacul de toamnă se seamănă prin luna august—septembrie, ținând seama și de locul unde ne găsim și de timpul în care în localitatea respectivă vine înghețul. Dacă regiunea este mai secetoasă se bagă sămînța în pământ la 4—5 cm., iar dacă regiunea este mai umedă, 2—3 cm. După răsărire se plivește și se prășește. La circa 30 zile după răsărire se poate începe recoltatul spanacului.

Sămînța ca să poată încolți cât mai bine nu trebuie să aibă o vechime mai mare de 3 ani.

Merge bine în terenuri după prășitoare îngrășate cu bălegar. Terenul trebuie să fie bine pregătit pentru că de aceasta depinde în bună măsură recolta.

Spre deosebire de alte plante, spanacul se pretează foarte bine și la culturi forțate. Așa încît dirijînd cultura lui să-l putem avea proaspăt și bun de consumat în orice anotimp al anului.

Pentru culturile de iarnă și primăvară timpurie se seamănă în răsadnițe într-un pământ argilo-nisipos și bogat în humus, începînd cu luna noiembrie pînă în februarie, dîndu-se cîte 20—25 gr. sămînță la m. p.

Răsadnițele să fie bine îngrijite ca să aibă cît mai multă

(Continuare în pag. 23-a)

SĂ NU FURI

A lua în mod nedrept ceea ce aparține altuia înseamnă a fura. Se pare că în lumea noastră civilizată de astăzi ar fi inutil să tratăm un astfel de subiect. Dar problema aceasta trebuie bine întipărită în mintea și conștiința fiecăruia. Legile sociale pedepsesc cu asprime însușirea pe nedrept a unui bun care aparține avutului obștesc sau particular.

Valoarea lucrului furat, nu este primul factor al păcătuirii. Obiectul furat poate fi de mare valoare sau de mică valoare. Oricum ar fi lucrul, este totuși păcat a-l lua. Însușirea pe nedrept este ceea ce determină vina, iar nu valoarea obiectului însușit.

Furtul este strîns legat de minciună, ambele fiind fapte necinstite. Furtul are de a face mai mult cu lucrurile materiale, iar minciuna cu declarațiile și cu atitudinea. Ambele acestea își găsesc loc într-o minte dezchilibrată. Rădăcinile acestor rele sînt mai adînci decît ale altor păcate și sînt mai greu de dezrădăcinat. De fapt, furtul este unul din greșelile cele mai greu de biruit. El este unul din cele mai subtile ispitiri ale lui Satana.

Pericolul cel mare constă în faptul că prin multiplele forme

pe care le are, furtul poate se duce ușor pe mulți.

De aceea vom căuta ca în articolul de față să înfățișăm cititorilor noștri anumite aspecte ale acestei porunci dumnezeiești, aspecte care duc spre aceeași poruncă : „Să nu furi“.

Un om care se dedă la fapte necinstite aduce adesea cu el aceste apucături condamnabile în comunitate. De multe ori el lasă impresia că s-a pocăit în totul, totuși se observă la el șiretenie, o tendință spre viclesug, debînd afirmații care să nu fie în totul adevărate, dar nici în totul mincinoase.

Dumnezeu a dat oamenilor bunuri pe care să le folosească spre binele și progresul social. Lucrul care aparține unui alt om, care aparține colectivității, trebuie recunoscut și respectat. Numai în felul acesta poate continua societatea să existe și să se dezvolte.

În vechime furtul era reprob și pedeapsa pentru furt era foarte aspră. Iată ce găsim în Sfînta Scriptură : „Dacă un om fură un bou sau o oaie și-l taie sau îl vinde, să dea cinci boi pentru boul furat și patru oi pentru oaia furată“. Exod 22, 1. De asemenea, apostolul Pavel explicînd datorile care revin unui creștin zice : „Cine fura să nu mai fure ; ci mai degrabă

să lucreze cu mîinile lui la ceva bun ca să aibă ce să dea celui lipsit“. Efes. 4, 28.

Dar cum poate ajunge un om, la asemenea fapte nesăbuite care sînt pedepsite de lege și de Dumnezeu ?

De cele mai multe ori furtul începe din cele mărunte și de timpuriu. E și proverbul popular care zice : „Cine fură azi un ou, mîine va fura un bou“. De aceea, părinții au o datorie foarte mare și anume de a educa pe copii. Copiii sînt adesea egoiști și fără chibzuială, deși uneori aceasta se datorește deprinderilor care le-au învățat de la părinți. Unui copil i se dă uneori o jucărie și el crede că ea îi aparține lui. Totuși aceasta nu este socotită de alții ca atare ; căci tatăl, mama sau vreun frate mai mare se poate simți în totul liber să i-o smulgă, chiar dacă el se supără și se necăjește tare. Copilul se crede nedreptățit și ajunge la concluzia că așa merg lucrurile în această lume și la prima ocazie răpește și el vreun lucru de la colegul său de joc sau de școală. El primește atunci o mustrare sau o palmă și i se spune că nu trebuie să ia ce aparține altuia. Copilul este încurcat ; căci deși lui i s-a luat jucăria, el nu are voie să o ia pe a altuia. Astfel ajunge la concluzia că cine e mai mare și mai tare, poate face ce vrea. Se revoltă și este pedepsit. Se simte nedreptățit și se hotărăște încă de mic, ca atunci cînd se va face mare și puternic să facă ce va vrea.

Poate cîteodată se observă că copilul a adus o jucărie străină

în casă sau un alt lucru mic. Nici un părinte să nu fie nepăsător față de aceste lucruri, ci imediat să cerceteze copilul și să-l facă să înțeleagă că e păcat, făcându-l pe el singur să ducă înapoi lucrul însușit, chiar dacă acesta nu are aproape nici o valoare. În felul acesta copilul va înțelege de mic că trebuie să respecte lucrurile altuia.

O întâmplare ne va lămurii că și copiii înțeleg ce înseamnă : „Să nu furi“.

În după amiaza zilei de 1 august 1853, un copil norvegian a plecat cu vaca la câmp. Copilul se numea Knud Iverson. Pe drum s-a întâlnit cu o ceată de tineri care nu aveau nici o treabă și care când îl zăriră îl siliră cu amenințări să fure fructe dintr-o grădină.

— Nu, zise Knud cu hotărîre, nu pot să fur.

— Trebuie s-o faci, strigară ceilalți băieți.

— Nu, nu voi fura pentru nimic în lume.

— Dacă nu vrei să sari în grădină ca să furi fructe, noi te înecăm în fluviul din apropiere.

Knud nu se lăsă intimidat de amenințările tinerilor. Atunci pentru a da mai multă greutate spuselor lor, băieții îl înhățară și-l tirară pînă la fluviu unde, cu toate strigătele și sforțările sale, îl cufundară în apă. Dar bravul copil rămase inflexibil cu toate că apa începuse să-i între pe gură și pe nas. Amenințările, cruzimile și injurăturile băieților mai mari rămaseră fără rezultat față de hotărîrea copilului de a se su-

pune mai mult poruncii divine decît lor.

Înfuriați din cauza fermității sale, și văzînd că în felul acesta nu-l puteau decide să fure, se înțeleseră să-i dea timp de răzgîndire. Apoi îl cufundară din nou în apă, dar în zadar. „Nu, nu!“ răspundea mereu copilul. Nu era nimeni prin apropiere ca să scape copilul din mîinile acelor tirani? Nu, nimeni nu putu să vină în ajutorul lui, și țipetele deperate ale lui Knud deveniră din ce în ce mai slabe, pînă cînd în cele din urmă se înecă.

El putu să moară, dar nu putu să fure.

Un alt copil care se afla prin apropiere, văzînd toate cele petrecute, a alergat la părinții lui Knud și i-a anunțat. Dar abia a doua zi au putut găsi trupul copilului dus de apele fluviului. Ce durere pentru bieții părinți!

Această istorie a stors lacrimi chiar din ochii unor oameni mari, care au exclamat : „Dumnezeu să fie lăudat pentru această copil“. Cîte nu ar avea astăzi de învățat cei mari, cît și cei mici, din această întâmplare.

Dorința de a obține un lucru fără muncă pune temelii furtului. Cineva vede un lucru care aparține altei persoane și pentru care aceasta a muncit ca să-l cîștige. Cel dintîi se hotărăște să-l ia. Dacă l-ar cîștiga prin muncă cinstită ar dura prea mult timp. „Cine fura să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze cu mîinile lui“. A fura și a lucra sînt puse în contrast unul față de altul. Un om nu trebuie să fure, ci să lucreze.

Aceasta este așa cum ar trebui să fie. În loc să caute a lua ceea ce nu-i aparține, el trebuie mai degrabă să învețe să lucreze.

Evangelhia pretinde ca un om să lucreze. Aceasta înseamnă a se recompensa în mod cinstit pentru ceea ce a muncit, pentru ca apoi să poată ajuta și pe cei lipsiți.

Unii despart problemele lor personale, de religiunea lor. Ei cred că pot să procedeze cu asprime, pot să tragă foloase de la alții și totuși să rămînă mai departe creștini. Unii ca aceștia se înșală pe ei înșiși. Regula de aur rămîne tot regula oricînd valabilă. Dacă trebuie să iubesc pe aproapele meu ca pe mine însumi, atunci trebuie să mă port în chestiunile mele cu el astfel, încît să fiu convins că am pe inima mea atît interesul meu cît și pe al lui.

Porunca ne spune : „Să nu furi“, dar ea nu ne spune ce să nu furi. Nu numai bunul cuiva se cuprinde în oprirea făcută de această poruncă. În ea se cuprinde orice bun material sau spiritual care aparține altuia, la care noi nu avem nici un drept, așa cum ar fi : timpul, reputația, odihna, etc. Dacă noi răpim cuiva în mod ilegal vreunul din aceste drepturi, îi facem un rău și sîntem călcători ai Legii.

Fiecare creștin care înțelege porunca lui Dumnezeu, trebuie să caute ca în toate privințele să fie cinstit și să-și facă datoria față de Dumnezeu, și față de semenii Săi.

EUGEN BOSTAN

CURIERUL ADVENTIST

„Eu sînt Vița, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă, căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“. Ioan 15, 5.

Despărțite de viță, mlădițele nu au nici o valoare, nici o putere, ci se vor usca și vor muri. Ce ilustrație mai bună decît aceasta am avea noi, în care să se arate dependența totală a sufletului credincios de Domnul Hristos pentru a trăi? Textul este lipsit de terminologii teologice pompoase care mai degrabă ar semăna confuzie decît să clarifice. El înfățișează în mod clar cazul fără obișnuitele completări biblice. Această declarație a Mîntuitorului, ca de fapt toate declarațiile Lui, este în totul profundă și totuși uimitor de simplă. Însemnătatea sa este clară: Eu sînt viața voastră spirituală. Atașați, legați de Mine, viața voastră este curată și mărturia voastră credincioasă. Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic pentru viața voastră spirituală. Consecințele sau lucrurile ce au legătură, ce derivă din această declarație puternică sînt multe. Ne vom ocupa numai cu trei din ele.

Legătura cu vița. — Ne vom ocupa prima dată cu legătura dintre viță și mlădițe. Toate celelalte probleme își au rezolvarea aici. Viața viței este viața mlădițelor. Mlădițele nu au viață în ele însele. Creșterea și aportul lor este determinat de tăria atașamentului lor de viță. Acolo în locul unde mlădița înțilnește vița, puterea sau lipsa

VITĂ ȘI MLĂDIȚELE

de

N. DUMITRESCU

de putere a mlădiței este hotărîtoare. Cu cît mai puternică — mai desăvîrșită — este legătura cu vița, cu atît mai puternice vor fi și mlădițele și cu atît mai desăvîrșite vor fi roadele. Prima lucrare a creștinului este de a păzi acel punct al legăturii cu Vița, adică cu Domnul său. El trebuie să mențină un canal intern clar, așa încît fluxul harului să nu fie stînjenit — sau în limbajul Sfintelor Scripturi, ca mlădițele să se împărțasească „de rădăcina și grăsimia măslinului“. Rom. 11, 17. Această legătură este obținută și păstrată printr-o credință plină de pocăință, prin rugăciune și hrană spirituală zilnică.

— Legătura cu vița aduce pentru mlădițe ceea ce nimic altceva nu poate da. Trebuie avut în vedere că păcătosul este arătat ca un „măslin sălbatic“ (Rom. 11, 17). Acest „străin“ este cel ce devine un fiu prin credință în singele vărsat al Domnului Isus. El are nevoie să se facă ispășire pentru trecutul lui și de o nouă situație în casa (familia) credinței; fără să mai amintim de eliberarea de vina păcatelor din trecut, sau cine știe ce altceva

care i-ar da pace. Toate acestea le dă vița mlădițelor ei, mlădițelor dependente, legate de ea, așa cum găsim scris în Rom. 5, 9: „Deci, cu atît mai mult acum, cînd sîntem socotiți neprihăniți, prin sîngele Lui, vom fi mîntuiți prin El“. Domnul Hristos este neprihănirea credinciosului înaintea lui Dumnezeu Tatăl. Natura păcătoasă a omului exclude orice posibilitate de autoreprezentare. Păcătosul are legătură cu Dumnezeu numai prin Domnul Hristos. Însăși apropierea credinciosului de Dumnezeu prin rugăciune trebuie să fie deci prin Domnul Hristos.

Credinciosul nu are mai puțină nevoie de putere spirituală pentru a face față ispitei prezente și viitoare. Aceasta, de asemenea este dată de viță: „Eu sînt Dumnezeu tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare“. Is. 41, 10. Textul acesta are în vedere slăbiciunea noastră: „Să nu-ți fie teamă“. Cît de adesea ne descurajăm și aducem o umbră de întristare asupra Domnului în exercitarea — sau mai bine zis — în neexercitarea credinței

noastre. Există imperfecțiuni în toate experiențele noastre o-menești și nu toate sînt în mod nepremeditat făptuite. Păcatul premeditat este acela pe care noi trebuie să-l biruim.

Să ne întoarcem la Isaia 41, 10. „Eu sînt Dumnezeuul Tău“. Greșeli ocazionale nu distrug calitatea de fiu dacă ele sînt regretate în mod sincer. „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit“. 1 Ioan 2, 1. Minunată prevedere. Și cine dintre credincioși nu s-a prins de această făgăduință, de această realitate a credinței? Înțeleptul nostru Tată ceresc a știut că ciocnirea între bine și rău dinlăuntrul celui credincios nu se va termina totdeauna în favoarea cerului, și că însăși experiența celor mai buni fii ai lui Dumnezeu nu va fi totdeauna un șir neîntrerupt de biruințe. De aici această prevedere plină de milă și asigurarea ce o însoțește: „Eu sînt Dumnezeuul tău“. Condescendența, înțelegerea și împreună Sa simțire nu rămîne neputincioasă în fața păcatului mărturisit al copiilor Săi. Tocmai lucrul acesta face ca iubirea Lui să fie de nepătruns. Timp de sute de ani Dumnezeu Însuși a avut casa lui Israel ca popor al Său ales. Cu siguranță că unii se miră de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de acest popor ales și... lepădat. Dar cînd cineva în adîncă umilință își cerce-tează experiența sa proprie, el

înțelege, pentru totdeauna că natura umană este aceeași.

Totuși noi nu trebuie să speculăm această îndelungă răbdare a lui Dumnezeu. Nimeni nu știe cînd Duhul Sfînt se va îndepărta în tăcere. Nu există nici un număr cunoscut de păcate făcute în mod deliberat pe care cineva le poate săvîrși fără teamă fiind sigur că el va căpăta har. Noi trebuie să fim siguri de ceea ce spune Cuvîntul Scripturii în Geneza 6, 3: „Spiritul Meu nu se va lupta pururi în om, căci și el este carne“. Orice păcat poate deveni o rană mortală a sufletului. Adăugați acesteia primejdia ca credinciosul prin păcătuirea repetată și în mod deliberat, poate ajunge la împietrirea voinței lui, și riscul acesta primejdios constituie o avertizare în sine. Numai acest fapt ar trebui să ne conducă la o mai deplină încredere în puterea Domnului Hristos.

Una dintre problemele religioase este conflictul imaginar dintre harul lui Dumnezeu și Legea lui Dumnezeu. Lucrul acesta a contribuit mult la slăbirea creștinismului. Legea lui Dumnezeu este expresia verbală a neprihănirii lui Dumnezeu în termenii comportării umane: „Să cînte limba mea Cuvîntul Tău, căci toate poruncile Tale sînt drepte“. Ps. 119, 172. Poruncile lui Dumnezeu învață pe credincios felul cel drept de viațuire. Legea lui Dumnezeu conduce pe fiul lui Dumnezeu pe cărări drepte. Puterea de a merge pe cărări drepte trebuie să fie lăuntrică, căci legea nu

are nici o putere a restrînge sau a încuraja. Aceasta este lucrarea Duhului Sfînt. Harul lui Dumnezeu nu anulează lucrarea legii, ci mai degrabă o completează. Harul intern nu este contrar voinței descoperite a lui Dumnezeu. „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea“. Desigur că prin credința în Isus Hristos legea poate fi ascultată. „Căci — lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntească o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimițînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pămîntești, ci după îndemnurile Duhului“. Rom. 8, 3—4.

Este un lucru imposibil ca aceea care revendică — pretind — neprihănirea Domnului Hristos să se depărteze de Legea Sa cea dreaptă. Este atît de în dezacord cu logica încît constituie un atac deschis asupra consecvenței lui Dumnezeu. Cum poate cineva să fie drept înaintea unui Dumnezeu drept și de bunăvoie să respingă legea care este numită „sfîntă, dreaptă și bună“? — Rom. 7, 12 —. Se pare că există temerea că porunca distruge libertatea spiritului. Dar nu este noul legămînt un legămînt al harului, și sub acest legămînt nu este Legea scrisă în inimă — Ier. 31, 33; Ebr. 8, 10 — ? Este deci clar că ascultarea de lege

VORBIREA

— ascultarea ce izvorăște dintr-o inimă convertită este ea însăși o expresie exterioară a harului lăuntric. Legea spune: stai! Harul oprește sufletul. Legea cere, harul ascultă. Ceea ce condamnă Legea, harul îndreaptă (reformează). Legea este punctul de semnalizare, harul lumina conducătoare. Harul este puterea cea mare a lui Dumnezeu care disciplinează sufletul. Legea lui Dumnezeu cheamă sufletul la atingerea de noi înălțimi spirituale.

VALOAREA NUTRITIVĂ A LEGUMELOR VERZI

(Urmare din pag. 18-a)

lumină și cât mai multă umiditate atmosferică. Trebuie să aerisim cât mai des, iar temperatura în ele să nu scadă sub 10 gr. Celsius și să nu se urce peste 15—16 gr. Celsius. Se mai poate face cultură forțată (avansată) semănându-se spanacul în septembrie pe straturi a căror lățime să corespundă cu tocurele de răsadniță, când vine gerul, se pun deasupra straturilor tocurele cu geamuri, iar în jurul lor se așează bălegar cald. În felul acesta spanacul va continua să crească mereu și recoltarea se va putea face în orice timp.

Cu puțină oboseală și mici sacrificii am putea face ca în tot timpul anului să nu fim lipsiți de această prețioasă vegetală, a cărei valoare alimentară și chiar economică, așa cum am văzut mai sus, este deosebit de importantă.

Ca focul care poate
Și rău și bine-a face,
Așa vorbirea poate
Un dublu rol să joace.

În lume focul este
Un dar neprețuit,
Dacă-l aprinzi la locul
Și timpul cuvenit.

Dar dacă-l lași să scape
Din strîmta-i închisoare,
El deveni-va, sigur,
O forță-ngrozitoare.

Așa-i și cu vorbirea:
Ea-i dar neprețuit,
De-o folosim la locul
Și timpul cuvenit.

Dar dacă noi n-o ținem
În frîu cum se cuvine,
Ea rău aduce pururi
Și niciodată bine.

Cu vorba noi la semeni
Le spunem ce gîndim,
Dar eu vă-ntreb: cum este
Cuvîntul ce-l rostim?

Căci el s-aducă poate
Balsam și mîngăiere
Dar tot el poate frînge
O inimă-n durere.

Cu vorba dai nădejde
Celui căzut pe cale,
Dar poți să-l dai și morții
Cu șfichiul vorbeii tale.

Dacă al vorbeii noastre
Izvor va fi curat,
Atunci doar lucruri bune
Rosti-vom ne-ncetat.

Atunci ea fi-va pururi
O binecuvîntare
Și pururi lăudată
Va fi a ei lucrare.

Noi însă-n frîu s-o ținem
Cît timp trăim sub soare
Și-așa din ea să facem
O forță-nnoitoare.

Să facem ca vorbirea
Mărețul dar din viață,
S-aprindă-n noi iubirea
Topind a urii gheață.

IOAN DĂNEȚIU

1 COR. 15, 29

(Urmare din Cop. 2-a)

țiunea că apostolul n-ar fi citat o practică păgînă sau eretică în sprijinul unei doctrine creștine fundamentale. Dar Pavel, fără ca prin aceasta să-și pună aprobarea pe practica aceasta, ar fi putut să spună: „Chiar păgînii și ereticii își leagă credința și speranța lor de o înviere, și dacă ei nutresc această speranță, cu cît mai mult ar trebui noi să nutrim o astfel de speranță!“ Domnul Isus folosi istorisirea omului bogat și a lui Lazăr ca un cadru pentru o parabolă, deși nu-și punea — girul — aprobarea pe aplicarea ei literală (vezi Luca 16, 19).

(III) Este posibil a interpreta v. 29 în termenii contextului lui (v. 12—32) ca o nouă dovadă a învierii: (1) Cuvîntul „altfel“ se referă la argumentul v. 12—28 și poate fi astfel parafrazat, „Dacă nu există nici o înviere...“. (2) Cuvîntul „botează“ este folosit în mod figurat și anume ca făcînd față unui mare pericol sau morții, cum găsim în Mat. 20, 22; Luca 12, 50. (3) „Cei... ce se botea-

ză“ se referă la apostoli, care în mod constant stăteau în fața morții în timpul lucrării lor (1 Cor. 4, 9—13; Rom. 8, 36; 2 Cor. 4, 8—12). Din propria sa experiență la Efes — de unde Pavel scria această epistolă — el declară că el era „în pericol în orice oră“ (1 Cor. 15 30), „cînd nu mai trăgeau nădejde de viață“ (2 Cor. 1, 8—10), și, așa cum era, ei mureau „zilnic“ (1 Cor. 15, 31). (4) „Cei morți“ din v. 29 sînt creștinii morți în vers. 12—18, și în mod virtual, toți creștinii vii, care, conform unora din

Corint, nu au nici o speranță după moarte (vers. 12, 19). După această interpretare, v. 29 poate fi astfel parafrazat: „Dar dacă nu este nici o înviere, ce trebuie să facă servii Evangheliei, dacă ei încotinu sfidează moartea în locul — pentru — cei care sînt dați pierzării?“ Ar fi o nebunie pentru ei (v. 17) să sfideze moartea pentru a salva pe alții „dacă cei morți nu înviază“ (v. 16, 32). Atitudinea apostolilor este astfel o dovadă excelentă a credinței lor în in-viere.

L. P.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 5 - 6 - MAI - IUNIE 1962

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Apare la două luni odată sub conducerea unui comitet

Redacția și Administrația :

București, Str. Ghenadie Petrescu Nr. 116, Raionul T. Vladimirescu
Oficiul poștal 20
Telefon 21.59.60

Redactor : DUMITRU POPA

GREIERELE ȘI FURNICA

*Nu prea demult un greier pieptos și mîndru tare
Leșit-a pe miriște să facă o plimbare ;
Și-așa în faptul zilei cînd lumea forfotea
El nu-nceta să cînte, la muncă nici gîndea.*

*Dar a-ntîlnit, deodată, în cale o furnică
Ce-avea un sac în spate cu multă mîncărică,
Pe greier, se-nțelege, cuprinsu-l-a mirarea
Și-n taină a-ntrebat-o ținîndu-și răsufierea :*

*— Dar ce e asta, soro ? Ce-i sacul ăsta mare ?
Ia spune : ce-ai într-însul ? — Ea : ce să am ? Mîncare !
A rîs icnînd pieptosul și iar a prins să cînte,
Dar și furnica mers-a cu sacul înainte.*

*. . . . .
S-a dus de-acum vara. E iarnă. Ninge rar.
La plimbărețul greier nimic nu e-n hambar.*

*O săptămîină-ntreagă de foame a răbdat
Și-n vremea asta, bietul, slăbit-a ne-ncetat.*

*Și-atuncea la furnică s-a dus hoinarul greier
Cel care-n căpățină n-avea un pic de creier.*

*Cînta furnica-n casă și se-nfrupta din plin,
Iar greierul pe-afară ședea ca un străin.*

*E drept, i-a dat furnica și lui cîte-un pesmet,
Dar pînă-n primăvară tot a ajuns schelet.*

*. . . . .
O mică-nvățătură aș vrea să scot de-aici,
Înlocuînd prin oameni, pe greieri și furnici :*

*De vrei tu să poți iarna cînta fără de frică,
La treabă să fii vara : nu greier, ci furnică.*

BENONE BURTESCU

= **CURIERUL ADVENTIST** =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA: BUCUREȘTI, RAIONUL T.VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET